

Arrest

nr. 252 674 van 13 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSET
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 9 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. DE BUISSET.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij houdt vast aan de motieven uit zijn eerste verzoek, namelijk dat zijn familie hem wil doden vanwege zijn godsdienst. Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legde hij volgende documenten voor: twee medische attesten, een brief van de heer M. samen met een kopie van zijn identiteitskaart, een brief van de abt A. samen met een kopie van zijn identiteitskaart, een doopcertificaat, vier nieuwsartikelen en een vonnis van de rechtbank (jugement supplétif).

In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn (intentie tot) bekering tot het christendom en de problemen die hij hierdoor zou gekend hebben met zijn familie. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 200 717 van 5 maart 2018.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering

van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift terugkomt op de vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal in het kader van zijn vorig verzoek, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn onderhavige asielprocedure en het onderhavige beroepsverzoekschrift niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de tijdens zijn vorig verzoek gedane vaststellingen omtrent zijn relaas.

6. Verzoeker betwist en bekritiseert doch weerlegt noch ontkracht de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent zijn voorgelegde documenten:

“Uit voorgaande blijkt dat u er in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming niet in slaagt de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De door u voorgelegde stukken zijn niet van aard deze vaststelling te wijzigen. Met betrekking tot de nieuwe neergelegde documenten die uw advocaat bespreekt in zijn schrijven, wordt het volgende opmerkt. Wat betreft de twee Belgische medisch attesten (dd. 19.08.2019 en 05.09.2019) moet worden gesteld dat deze attesten op zich geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin u de vermelde verwondingen opliep. Uit deze attesten blijkt immers dat de arts zich wat dit betreft baseerde op uw verklaringen hetgeen onmogelijk als een objectieve en betrouwbare bron kan worden aanzien. Deze attesten zijn dan ook niet van die aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Voorst stelt u dat uw doopattest, het getuigschrift van de abt M.(...) en de brief van abt A.(...) aantonen dat u christen bent geworden. Er dient dienaangaande opgemerkt te worden dat een document, om bewijsbaar te kunnen hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, quod non in casu, gelet op het voorgaande. Deze brieven hebben bovendien een gesolliciteerd karakter en de inhoud van de verklaringen kan niet worden geverifieerd. De kopie van de identiteitskaart van abt A.(...) en de heer M.(...) houden enkel verband met de identiteit en functie van de betreffende personen. Ze staan in geen enkel verband met uw beweringen inzake uw vluchtmotieven zodat ze de geloofwaardigheid ervan niet herstellen. Tevens is er volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, een grote religieuze tolerantie aanwezig in Guinee. Bekeringen in Guinee vormt in veel gevallen geen probleem, tenzij in specifieke individuele situaties. U heeft echter ongeloofwaardige verklaringen afgelegd over uw persoonlijke situatie. De artikels van de website dreuz.info, radio-kankan, Scoop Guinee en het verslag van Rapport de mission en république de Guinée kunnen bovenstaande beoordeling aldus niet wijzigen. Elke asielaanvraag dient individueel beoordeeld te worden beoordeeld en de waarachtigheid van uw bekering kan niet geloofd worden omwille van het gemis aan kennis en dus aan belangstelling van uzelf, maar ook omdat de beweerd mishandeling door uw familie omwille van deze wil tot bekering, niet kan worden aangenomen. Het is immers de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend. In casu maakt u uw beweerd (intentie tot) bekering en vrees voor vervolging omwille hiervan niet aannemelijk.”

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 januari 2021, volhardt verzoekende partij in de middelen van haar verzoekschrift en licht zij toe dat er een heronderzoek moet komen om de verschillende stukken die zij heeft neergelegd te onderzoeken. Zij wijst erop dat er 2 soorten documenten werden neergelegd: enerzijds de bewijzen dat zij bekeerd is, anderzijds medische attesten die wijzen op foltering. Verzoekende partij benadrukt dat het medisch certificaat objectieve vaststellingen aantoont. Verzoekende partij meent dat zij in haar eerste verzoek reeds aangegeven had dat zij werd gefolterd, en stelt dat deze verklaringen dienaangaande samen moeten onderzocht worden met het medisch attest en de bewijzen van haar bekering. Voorts stelt verzoekende partij dat in haar hoofde geen sprake kan zijn van tolerantie door haar vader aangezien hij een naaste is van de imam en zeer vroom is. Verzoekende partij besluit dat er in haar hoofde ook geen sprake kan zijn van bescherming door de overheid aangezien zij reeds twee keer probeerde om klacht in te dienen, maar dit niet werd genoteerd.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die van aard zijn om de in voormelde beschikking opgenomen grond in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekende partij ontkent noch betwist dat zij zich in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de vluchtmotieven die zij in het kader van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Integendeel, ze herhaalt thans bij huidig volgend verzoek eerder afgelegde verklaringen en wijst zo o.a. ter zitting opnieuw op het feit dat haar vader een naaste is van de imam en zeer vroom is en voorts op haar twee vergeefse pogingen om klacht in te dienen bij haar autoriteiten.

De Raad herhaalt en benadrukt dat in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 200 717 van 5 maart 2018 het door haar ingeroepen vluchtrelaas, waarop zij zich bij haar huidig volgend verzoek baseert en op voortbouwt, ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoekende partij haar beweerde (intentie tot) bekering naar het katholicisme en vrees voor vervolging omwille hiervan zijn niet aannemelijk of geloofwaardig, zo werd vastgesteld en geoordeeld. Verzoekende partij brengt in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen bij die een ander licht kunnen werpen op die beoordeling.

Het door verzoekende partij bij huidig tweede verzoek om internationale bescherming louter vasthouden aan haar relaas is geenszins van aard de geloofwaardigheid ervan te herstellen.

4.3. Verzoekende partij beperkt zich ter zitting tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en eerder aangehaalde argumenten, zoals waar zij opnieuw naar de door haar in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten verwijst. Zij ontkracht, noch weerlegt hiermee evenwel geenszins de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld als volgt:

“Verzoeker betwist en bekritiseert doch weerlegt noch ontkracht de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent zijn voorgelegde documenten: “Uit voorgaande blijkt dat u er in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming niet in slaagt de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De door u voorgelegde stukken zijn niet van aard deze vaststelling te wijzigen. Met betrekking tot de nieuwe neergelegde documenten die uw advocaat bespreekt in zijn schrijven, wordt het volgende opmerkt. Wat betreft de twee Belgische medisch attesten (dd. 19.08.2019 en 05.09.2019) moet worden gesteld dat deze attesten op zich geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin u de vermelde verwondingen opliep. Uit deze attesten blijkt immers dat de arts zich wat dit betreft baseerde op uw verklaringen hetgeen onmogelijk als een objectieve en betrouwbare bron kan worden aanzien. Deze attesten zijn dan ook niet van die aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Voorst stelt u dat uw doopattest, het getuigschrift van de abt M.(...) en de brief van abt A.(...) aantonen dat u christen bent geworden. Er dient dienaangaande opgemerkt te worden dat een document, om bewijsaard te kunnen hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, quod non in casu, gelet op het voorgaande. Deze brieven hebben bovendien een gesolliciteerd karakter en de inhoud van de verklaringen kan niet worden geverifieerd. De kopie van de identiteitskaart van abt A.(...) en de heer M.(...) houden enkel verband met de identiteit en functie van de betreffende personen. Ze staan in geen enkel verband met uw beweringen inzake uw vluchtmotieven zodat ze de geloofwaardigheid ervan niet herstellen. Tevens is er volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, een grote religieuze tolerantie aanwezig in Guinee. Bekerings in Guinee vormt in veel gevallen geen probleem, tenzij in specifieke individuele situaties. U heeft echter ongeloofwaardige verklaringen afgelegd over uw persoonlijke situatie. De artikels van de website dreuz.info, radio-kankan, Scoop Guinee en het verslag van Rapport de mission en république de Guinée kunnen bovenstaande beoordeling aldus niet wijzigen. Elke asielaanvraag dient individueel beoordeeld te worden beoordeeld en de waarachtigheid van uw bekering kan niet geloofd worden omwille van het gemis aan kennis en dus aan belangstelling van uzelf, maar ook omdat de beweerd mishandeling door uw familie omwille van deze wil tot bekering, niet kan worden aangenomen. Het is immers de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend. In casu maakt u uw beweerd (intentie tot) bekering en vrees voor vervolging omwille hiervan niet aannemelijk.”

Er werd aldus wel degelijk en afdoende rekening gehouden met en een onderzoek gevoerd naar de verzoekende partij bij huidig volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde stukken, alsook met de door haar afgelegde verklaringen. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt evenwel hetgeen concreet met betrekking tot die “nieuwe” elementen wordt vastgesteld. De Raad duidt er nog op dat wat de bijgebrachte medische attesten betreft, verzoekende partij er verkeerdelijk vanuit gaat dat deze attesten haar verklaarde problemen in haar land van herkomst staven. Dat verzoekende partij haar lichaam verwondingen/littekens vertoont, zoals blijkt uit de attesten, staat objectief vast, doch zegt niets over de oorzaak ervan. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de medische problemen/verwondingen werden opgelopen (cf. RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). De behandelende arts heeft zich *in casu*, zoals in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt, slechts kunnen baseren op de verklaringen van verzoekende partij, waardoor de neergelegde attesten geen uitsluitel geven over de ware oorzaak van de vastgestelde littekens/verwondingen. De medische attesten vormen aldus geen bewijs van verzoekende partij haar (eerder ongeloofwaardig bevonden) problemen, zoals verzoekende partij verkeerdelijk voorhoudt, en vermogen geenszins de geloofwaardigheid ervan te herstellen.

4.4. Daar aan verzoekende partij haar relaas, zoals zij dat eerder bij haar vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet en waar zij thans aan vasthoudt en aan voort breit, geen geloof wordt gehecht, is verzoekende partij haar algemene opmerking dat er in haar hoofd geen sprake

kan zijn van bescherming door de overheid niet dienstig of nuttig. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas, is de vraag naar eventueel voorhanden zijnde nationale beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst irrelevant.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het volharden in de middelen van haar verzoekschrift, zonder dat zij voorts concreet ingaat op en daadwerkelijk opmerkingen met betrekking tot de in de beschikking van 11 januari 2021 opgenomen grond formuleert. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS